

[Indenrigsministeren]

Jeg synes, vi skylder patienterne, at de ikke får det indtryk, at på den måde bliver de behandlet, når de bliver indlagt på vore sygehuse. Det siger jeg, til trods for at jeg også ofte har sagt ting og sager om lægerne, men jeg synes, de nuancer her hører med.

Hr. Taanquist siger, at nu må ministeren se at få afsluttet dette arbejde med klagesager, etisk udvalg og erstatningsudvalg. Jeg vil godt spørge socialdemokratiet, hvor det var henne, medens det havde regeringen og kunne have taget disse opgaver op. Mig bekendt har disse sager ligget og ventet på at blive taget op, indtil denne regering tog dem op. Det er lige præcis det, der er sket, så jeg synes ikke, hr. Taanquist skulle sige: nu må ministeren se at blive færdig, for det kunne hr. Taanquist have sagt til sin egen partifælle.

Til fru Bente Nielsen. Der var, som fru Bente Nielsen var inde på, patienter, der reelt blev hjulpet af dette. Et stort antal patienter er blevet hjulpet, men de var ikke med i TV-udsendelsen og har heller ikke været meget omtalt her i dag.

Hr. Agerschou vil vide, hvilke patienter der har fået varig men, og ønsker derfor en undersøgelse af hver enkelt sag. Som jeg sagde i mit første indlæg, har jeg haft henvendelse fra en række af de mennesker, som er blevet hjulpet, og som nu lever et fuldt normalt liv og meget gerne vil glemme, at de på et tidspunkt havde en psykisk lidelse. Disse stakkels mennesker, som skal hives gennem et undersøgelsesarbejde, er mennesker, som har et arbejde og en familie, som i dag måske slet ikke er vidende om, hvad der er sket i deres fortid. Det synes jeg ikke er rimeligt, og jeg synes i hvert fald, man skal betænke, hvad det er, man udsætter disse mennesker for.

Der blev sagt, at disse patienter ingen jordisk chance havde i systemet mod sundhedsstyrelsen, retslægerrådet og domstolene. Jeg gør opmærksom på Schriversagen, som var i fjernsynet i går, i øvrigt til en helt anderledes seriøs behandling end den, der blev den anden sag til del forleden.

Til fru Dagmar Mørk Jensen vil jeg sige, som jeg allerede har sagt, at jeg vil meget gerne give kommunaludvalget en redegørelse. Jeg vil også meget gerne, som jeg sagde i min indledning, se på disse klagesager. Vi er

i gang med at finde et system, hvorefter vi kan gøre det bedre, end vi gør det i dag.

Jeg er enig i de ting – det har jeg sagt tidligere – der er blevet sagt om, at vores klagesystem ikke er så godt, som det kunne være, og at vi bliver nødt til at få forbedret det, men så unuanceret, som det er gjort her i dag, mener jeg ikke det er reelt at gøre det.

Til hr. Brusvang skal jeg sige, at jeg synes, det ville være nyttigt, hvis han ville stille spørgsmålene i kommunaludvalget, så skal jeg meget gerne svare på dem. Det er mit indtryk, at der – for nu at tage den sag op – til stadighed arbejdes med at forbedre lægemiddelkataloget. Det er bl.a. sket i det sidste eksemplar, der er kommet af det. Det er muligt, det kan gøres bedre, men jeg beder altså hr. Brusvang om at stille sine spørgsmål gennem udvalget, sådan at vi kan se på dem dér.

Jeg skal sige om spørgsmålet om undersøgelse eller redegørelse – det var det, jeg var inde på i mit første indlæg – at en undersøgelse kan man ikke foretage og en uvildig undersøgelse skal man ikke forestille sig at ministeren er i stand til at foretage, fordi alle de instanser, som har været involveret i denne sag, og som naturligt ville være involveret i en sådan sag, har været hørt, har kulegravet denne sag, så det, jeg har lovet – og det vil jeg godt præcisere – er ikke en fornyet undersøgelse, men en redegørelse for sagen og, som det blev sagt, en sammenstilling af, hvad der er sket i hele denne sag.

Endelig skal jeg sige, at fru Alice Faber talte om alle de vanskeligheder, disse mennesker har, og jeg skal ikke underkende, at det kan mange af dem have; der er bare mange andre mennesker i dette samfund, som har fået en behandling på et tidligere tidspunkt, som vi i dag ikke ville anvende. De mennesker har krav på at blive taget lige så seriøst som dem, der blev fremvist forleden i TV-udsendelsen.

Jeg argumenterede med, at vi på et tidligere tidspunkt, for 20 år siden, havde behandlingsmetoder, som dengang var de bedste at behandle en række sygdomme med. I dag ville vi behandle patienter på en anden måde. I dag behandler vi patienter på én facon; om 20 år vil vi måske sige, at nogle af de metoder, vi i dag bruger, var aldeles uanvendelige eller i hvert tilfælde måske angribelige; men det er de bedste, vi har i dag. Derfor nævnte jeg eksemplerne, for det kan ikke